

Maximilian

Roman

Karim Aoulad Hadj

Kort is de weg welke naar ware rijkdom voert.
Hij is als volgt aangelegd:
Vermenigvuldig niet uw bezittingen maar beteugel uw
verlangens.

Francesco Petrarca

Autonomie

1

De fonkelende lichten rondom zijn woning zorgen ervoor dat de nacht gevoelsmatig geen einde van de dag kenmerkt. Daarbovenop komt dat bij hem, naarmate hij ouder wordt, minder snel de slaap zich aandient. Een slechte slaper, ja dat is hij, zoveel kan men wel stellen. Slapen gebeurt kort, vluchtig, als in een verslapping van waakzaamheid, waardoor hij wegglijdt, dan weer gedesoriënteerd ontwaakt en een gevoel overhoudt slechts een halfuur zijn ogen te hebben gesloten. De dagen zijn een aaneenschakeling geworden.

Vroeger, toen hij bij zijn ouders woonde op het platteland was dat wel anders. Voordat hij dan ging slapen, keek het jongentje van weleer verwachtingsvol naar buiten, altijd met een frons die aangaf dat de donkerte van de nacht een mysterie herbergde die zijn gelijke niet kende. Voor die overgang van vandaag naar morgen sliep hij diep en lang. Morgen maakte de jongeling nieuwsgierig, want morgen had iets veelbelovends maar het moment zelf gaf troost en geborgenheid op zijn knusse slaapkamer, dus was het om het even. Beide vandaag of morgen verwelkomde hij graag. Een bevoorrecht iemand, zo ervoer hij zijn bestaan.

Veel van wat hij deed gebeurde volgens een stramien, niets overhaastend, zo was hij grootgebracht, zoals het betaamde volgens de wetten van leven op het platteland.

Na het platteland verhuisden ze naar Amstelveen. Toen Amstelveen de plek werd die hem deed herinneren aan zaken waar hij liever niet meer aan terugdacht, waagde hij eigenhandig de sprong richting Mokum. Leven in de grote stad, komende van een kleine stad, had iets onpersoonlijks. De anonimiteit gedijde welig. Waar hij de verwachting had meer vriendschappen te sluiten, bleef dat uit, een bittere teleurstelling achterlatend. Na enige tijd trad de routine in die alles rechtvaardigde.

De stad heeft een hoop plezier en gunsten weggenomen. Een voorbeeld daarvan is het onherroepelijke wat hij dagelijks ervaart. Kansen doen zich geen tweede keer voor. Daartegenover zorgt Amsterdam voor ander vertier. Drugs was er in overvloed. Hij hoefde Hannah maar te bellen en ze draafde op, op haar hoge hakken met meerdere grammen cocaïne bij zich. Gebruiken doet hij niet regelmatig. Zo nu en dan laat hij zich gaan om aan een moeilijk moment te ontsnappen waarbij het te confronterend is om de realiteit onder ogen te komen. De laatste tijd gebruikt hij wel degelijk veel, wat zich automatisch vertaalt in zijn penibele staat van welzijn. Hij zit in de penarie.

Aangezien er vannacht geen drugs voor handen was, heeft hij zich tegoed gedaan aan een andere sloper. Hij heeft het licht van zijn slaapkamer aangelaten en houdt zijn rechterbeen aan de grond terwijl hij op bed ligt. Het is een handigheid die hij eens hoorde en daarna toepaste om het draaierig gevoel te verminderen of zelfs weg te nemen.

Hij doezelt in en ontwaakt. Zo komt hij de nacht voor een gedeelte door. Tegen het ochtendgloren staat hij op en loopt naar de keuken om bijna een liter water weg te drinken. Gedachteloos loopt hij terug naar zijn slaapkamer en passeert een grote spiegel in de gang van zijn immense woning. Kijken naar zichzelf in de spiegel doet hij niet als het donker is in de hal. Terwijl hij stoïcijns voor zich uit langs de spiegel loopt, vangt hij vagelijk zijn weerspiegeling op, en hoewel hij weet dat die beeldreflectie van hemzelf komt, bespeurt hij een gevoel van kortstondig ongemak of zelfs bezopen angst, alsof er een ander in zijn appartement rondloopt, ongevraagd, zoals je van een indringer zou verwachten. Vrees ergens voor, terwijl het volkomen ongegrond is en toch bij je doordringt en je doet huiveren over wat hij nou daadwerkelijk in die spiegel zag, dat is een vreemde gewaarwording denkt hij, eenmaal terug op bed. Drugs en drank zorgen ervoor dat hij buitensporige belevenissen en gedachten erop nahoudt.

In dezelfde houding ligt hij als voordien met zijn rechterbeen aan de grond. Zijn oren suizen na. Hij hoopt dat de slaap zich spoedig aandient, want steeds vaker is deze onbetrouwbaar gebleken, wanneer hij er het meest naar snakt. Hij heeft de nachtrust nu meer nodig dan andere dagen, zodat hij kan vertoeven, voor even, in die dimensie waarin fictie en realiteit in elkaar overlopen.

Dromen doet hij niet vaak meer tijdens zijn nachtelijke beslommeringen. Als kind droomde hij in geuren en kleuren en dan niet alleen tijdens de nacht. Dagdromen was een onderdeel van zijn leven. Eigenlijk was het vroeger allemaal beter in dat kleine gehucht waar problemen niet bestonden. Maar klagen zou hij niet moeten. Hij is een man geworden met een behoorlijk saldo op zijn bankrekening. De ironie wil dat zijn zorgen evenredig meegroeien aan zijn vermogen, waar hij dacht dat geld juist het onbezorgde meebracht.

Naast die zorgen is hij in alle eerlijkheid niets anders dan een onbuigzame pessimist geworden. Zijn leeftijd zorgde ervoor dat hij de idealist van twintig jaar geleden niet meer is. Hoe ouder hij werd hoe bedrieglijker het leven hem voorkwam. Waar hij vroeger nog wel in goedheid geloofde, kan hij zich daar tegenwoordig een bult om lachen als beweerd wordt dat de regering het beste met ons voorheeft. Het maakt dat zijn bereidwilligheid in het geding komt en zijn opstelling jegens alles en iedereen om zich heen er eentje is die zich vertaalt in een staat van constante wantrouwen.

Naast alle negativiteit, heeft hij wel ruimte kunnen maken voor een passie: geld. Als verwoede verzamelaar streeft hij in een onstilbare drang naar meer. Daarom is hij beurshandelaar geworden, daar zit tegenwoordig het geld. Maar de tucht die hij moet toepassen om het succes af te dwingen, dat weegt zwaar en eist een hoge tol. De laatste tijd is hij gaan twijfelen of hij wel uit de juiste hout gesneden is om dit tot het resultaat te brengen waar hij over fantaseert,

Voor de beoefening van het werk als beurshandelaar, bestaat niet een eenduidige richtlijn waar men aan moet voldoen om zich te onderscheiden, want één van de besten willen worden, daar maakt hij al jaren jacht op. Als je er dan toch bepaalde etiketten op moet plakken, wat maakt dat je een goede beurshandelaar bent, zou je kunnen zeggen dat gedrevenheid en een onwankelbaar karakter de juiste ingrediënten zijn.

Zelfs de wetenschap heeft zich erover gebogen en uit hun slotsom is gebleken dat de beste handelaren met hun emotie kunnen omgaan. Het verstand moet altijd regeren. Gevoelens moeten geblokkeerd worden of zelfs helemaal uitgeschakeld. Discipline, ook uitermate belangrijk voor een handelaar. En om jezelf in het gareel te houden, wil het helpen restricties op te leggen. Niet zozeer regels hanteerbaar voor bij het handelen alleen. Regels voor het dagelijks leven zijn net zo gewichtig. Kleine onthoudingen of juist verplichtingen om te laten zien waar je voor staat. Zoals sommigen eenmaal per dag een borreltje drinken en het daarbij laten. Of driemaal weeks jezelf naar de sportschool slepen, ook al is de zin er niet.

De handelaar voelt iedere ochtend de stroom aan hebzucht krachtig oprijzen wat dan weer zijn motor is om het grote geld na te jagen voor de financiële onafhankelijkheid om de ultieme vrijheid te omarmen, want daar is het hem om te doen. Toch brengt hij het anders, aangezien toegeven dat het je om die dikke salaris gaat van weinig karakter getuigt. De rechtvaardiging is de roeping, dat onverklaarbare in jezelf strevend naar succes. Het klinkt ook zo mooi en simpel: 'Van geld meer geld maken.' Een vermenigvuldiging van cellen, zoals bij een geboorte, opwindend en meeslepend. Wanneer men deze wereld van de handelsvloer betreedt, ontvouwt zich een drift die zich niet laat bevredigen welke je geketend houdt. Het is de kracht van het geld, zo allesbepalend en zinderend. Dat is wanneer alles meezit. De andere kant is dat een misstap weinig voeten in de aarde heeft. Verslagenheid, onzekerheid en radeloosheid, dat is namelijk de keerzijde. Verliezen zorgden ervoor dat hij ondoordachte beslissingen nam, want immers, een kat in het nauw maakt rare

sprongen. Een gevoel dat hangt tussen hoop en vrees houdt de moed er geregeld in als iets wat moet dienen als een overlevingspakket. Dat gevoel is er om je over de rand te duwen uiteindelijk, want het gaat van slecht naar slechter. Je bent aangekomen bij het punt dat je absurde risico's neemt om eerder gemaakte verliezen recht te trekken. Alles om jezelf uit de narisigheid te redden. Nalatigheid krijgt de overhand. Waar die nalatigheid ontstaat? Dat is het leven, zij onderwerpt je zo nu en dan aan een test, waardoor de klad erin komt. Twijfel krijgt de overhand. Je verliest de controle, waar je voorheen dacht dat deze in je handpalm begraven lag.

Besluitend en terugredenerend is succes een verlengde van hoeveel geld men bezit en geld is nou eenmaal onbetrouwbaar, dus net wanneer men denkt er grip op te hebben, ontglipt het net zo gemakkelijk. Geld is onnavolgbaar, de banaliteit voorbij. Vulgair en bekrompen, meedogenloos en alles van datgene wat het duistere vertegenwoordigt, hij zou er nog zeker tientallen beschrijvingen aan kunnen wijden om haar wanorde en tegelijkertijd vernuft uit te leggen. Telkens als hij eraan denkt, bekruipt hem dat gevoel van de onmogelijkheid in de opzet van het spel. Geld zal nooit iets goeds brengen. De markt is te lang en te vaak zijn kant op gekomen. Eens moest daar abrupt een einde aan komen, met zo'n vaart dat herstellen of opvangen niet meer ging. Vroeger wist hij hoe er winst gemaakt moest worden, omdat hij zich hield aan strikte regels. Sinds een paar weken is hij het spoor bijster. Eerst moest zijn werk eraan geloven, later maakte hij er op persoonlijk vlak een puinhoop van. De mislukking in het een, maakte dat zijn falen in het ander bijdroeg tot aan ondragelijke proporties.

Hoogmoedig en pocherig is hij liever niet, omdat hij weet dat in zijn wereld het verval snel kan toeslaan. Hij had vaker gezien hoe top handelaren terugvielen tot eersteklas prutters. Dat het in zijn geval zover zou komen, had hij niet voor mogelijk gehouden. Hij schaamt zich ervoor hoe hij een aantal weken geleden bezig was op een verjaardag. Hij blies hoog van de toren. Quintus dong toen mee om zich te laten gelden. Hij voelde een aanvechting over zijn Maserati Quattroporte te beginnen omdat

een andere handelaar vertelde hoe geweldig zijn nieuwe Mercedes reed.

Of wat te denken van zijn horloge. Vooral een horloge van het kaliber dat hij draagt, een IWC. De som van vijfenzestig duizend euro telde hij ervoor neer. Vaak laat hij op subtiële wijze zien wat voor prestigieus pronkstuk om zijn pols hangt. 'Voor kwaliteit betaal je. Als je het kan veroorloven, waarom niet?' Dat is zijn antwoord als de handelaar over zijn horloge aangehaald wordt. In de financiële wereld geldt de overtreffende trap. Wie is het meest succesvol en een IWC zegt genoeg over behaalde successen.

Wil je de handelaar waar wij het over gaan hebben globaal van aard beschrijven, dan moet je Quintus als een veertiger zien, achterhaald door de jaren van onvermijdelijk verval die zich begint in te zetten – zelf denkende middenin de kracht van zijn leven te staan. Zijn hang naar jeugdigheid is uit meerdere zaken te herleiden. Hoe hij zich kleedt, dat is een bewijsvoering. Zijn kledingdracht is niet in overeenstemming met wat je mag verwachten van een veertig plusser. Of zijn appartement, een penthouse aan de Zuidas. De woning is geen weloverwogen keuze. Het is er om een uitwisbare indruk achter te laten bij de scharrels die zo nu en dan mee naar huis kwamen.

De kringen waarin hij zich begeeft vertelt nog meer over de handelaar. Vrienden worden met grote zorgvuldigheid gekozen, want waar je mee omgaat, dat is een spiegel om naar jezelf te kijken. Misschien nog belangrijker in zijn geval, vrienden zijn er om tegen te concurreren voor de troon van meest succesvolle handelaar. Hij staat onder hoogspanning. Alles bij elkaar komt hij erop uit dat verdovende middelen steeds vaker worden misbruikt, om de druk van de ketel te halen, hetzij met drugs of drank. Gisteren was drank de aanstichter voor de onbezonnen momenten. De nacht was slepend. Nadat hij meerdere malen eruit was gegaan, kwam er een moment waarop de vermoeidheid ongenadig toesloeg. Vanaf toen heeft hij een gat in de dag geslapen. Hij was zowaar vergeten zijn IWC van de pols te halen, iets wat hij in de zes jaar sinds de aanschaf van het klokje nog niet eerder had gedaan. Zijn IWC moest onder normale omstandigheden afgegespt worden, in een verticale lijn

op zijn nachtkast gelegd worden, dan pas kon de slaap hem komen halen. Het was een ongeschreven regel onder de mannen die een dergelijke horloge bezaten. Slapen met een IWC om je pols is hetzelfde als jagen op fazant met een botte bijl. Hij doet het horloge alsnog af. Vandaag heeft hij geen horloge nodig, de zaterdag, zijn vrije dag.

Hij voelt een lichte hoofdpijn opkomen. Het feest van gisteren heeft er hard in gehakt. Aan het strand Zuid, nabij de RAI, was er een samenkomst van handelaren om wat te eten en gewoontegetrouw trokken sommigen dat door en eindigden ze tot diep in de nacht in een bar. Zoals gebruikelijk hieven de managers het glas en hielden een korte toespraak. De naam Quintus werd veelvuldig genoemd om zijn resultaten te verheerlijken. Als *futures* handelaar heeft hij de voorbije jaren veel geld voor de bank binnen gehaald. Afgelopen jaar, 2007, heeft Quintus zijn beste jaar gedraaid. De gehele handelsvloer floreerde. Recordwinsten konden bijgeschreven worden.

Toen Quintus in 2002 aantrad, lag de markt op zijn gat. De jaren daarvoor was er een grote correctie geweest die de markten heeft doen huiveren. De DOT.COM correctie, zo was die marktcrash de geschiedenis in gegaan. Daar was een terroristische aanslag in Amerika overheen gekomen om de koersen na enig herstel weer lager te zetten. En vanaf die slechte jaren ging het de beurs voor de wind. Had je vanaf 2002 belegd in opgebrande lucifers, zou je mee profiteren in koersstijgingen. Dat kwam Quintus goed uit want hij was, in het vakjargon voor beleggers, 'een stier' te noemen. Daarom speculeerde hij meer om winst te behalen uit stijgingen dan uit dalingen. Wel met de juiste timing, gecontroleerd instappen is daarbij ten zeerste aangeraden.

Voor de aanvang van een geslaagde dag, zijn een warme douche en een scheut cafeïne benodigd. Hij staat doelloos aan zijn kookeiland en staart in de fruitschaal, pakt daar een banaan uit en legt die weer terug. Een douche heeft hij genomen en ook de koffie heeft hij op. Een banaan daar achteraan proppen stelt hij uit. Op zijn blote voeten loopt hij het uitgestrekte leefgedeelte in. Zijn haren voelen nat als hij de rechterhand erdoorheen haalt.

Zijn meest recente aankoop in termijncontracten, welke gekwalificeerd werd als de transactie die hem de eeuwige roem zou brengen en waarmee hij zich ging onderscheiden van de rest van de handelsvloer, de transactie die hij overigens was aangegaan in naam van zijn werkgever en die eigenlijk ongegrond was verkregen door allerlei regels en vangnetten te omzeilen, baart hem zorgen. Geen enkel zichzelf respecterende professional zou de astronomische waarde aan *future* contracten goedkeuren. Hij wordt er soms daadwerkelijk fysiek misselijk van. Beter zou je kunnen zeggen dat het hem tot waanzin drijft.

Hij pakt de afstandsbediening en zet zijn plasma televisie op kanaal één. Een praatprogramma discussieert over de opkomst van rechts in politiek Europa. Hij kan er zijn aandacht niet bij houden. Zoals vaker de laatste maanden hebben zijn gedachten zich gewikkeld om marktontwikkelingen. Er is mogelijk een nieuwe crash in de maak. Daarom schakelt hij zo snel mogelijk over naar een net die vierentwintig uur per dag economisch nieuws brengt. Er is niets gewichtigs aan berichtgeving en tenslotte is het zaterdag, dan ligt de handel stil. Hij slaakt een zucht. Een beklemmend gevoel raakt de handelaar maar niet kwijt. Dat gevoel rees op na het immens verlies op zijn belegging, welke nog steeds loopt en mogelijk alleen maar groter kan worden. Hij weet niet hoe zich te ontdoen van de slechte gevoelens die werken als onzichtbare klauwen om hem te ketenen, waardoor hij blijft garen in zijn eigen sop der misère. Het weekend is niet meer zoals het zou moeten zijn, twee dagen van onbekommerd genieten. Verdomd dat hij tot aan zijn kin in het water staat, want deze onmogelijke blootstelling in naam van de bank, zijn werkgever, ING Amsterdam, hieraan zal hij ten onder gaan, zo voelt het soms, vooral als zijn kwelgeesten hem komen tarten. Als dit doorzet zou het de moeder der verliezen betekenen. En alsof het niet voldoende is, was er ook voor zijn privé beleggingen de verkeerde kant op gespeculeerd. Hij mikte op een stijgende beurs, maar plussen zat er voorlopig niet in. De beurs kende sinds weken alleen dalingen.

Saul Vergara, zijn baas, heeft onder andere als taak de verdiensten van zijn medewerkers nauwlettend te volgen en mochten zich daar onverhoopt tekorten in voordoen, dan dient

de Spanjaard tijdig in te grijpen. Een controlerende functie vooral die de belangen van de bank behartigt. Alleen lag de adder hem daar onder het gras. Die controle, daar was mee geknoeid, door Quintus zelf. Steeds vaker heeft de handelaar het gevoel dat hij verder verdwaalt in een nachtmerrie waar hij niet meer uit kan ontwaken.

Saul sprak vorige week nog in wijze woorden tegen Quintus, alsof hij voorvoelde dat er iets niet in haak was. Hij hamerde op de werkwijze die een handelaar altijd in zijn achterhoofd moet houden. Hij zei: 'Emoties dienen uitgeschakeld te worden. Bij een verlies dat te hard oploopt, kap je af. Je blijft niet zitten wachten. Opnieuw beginnen, nieuwe mogelijkheden zoeken in de markt, dat is wat een goede handelaar doet.' Dat advies is voor een volgende keer om als leidraad te gebruiken, mocht Quintus ongeschonden uit deze puinhoop geraken. Ergens is er nog wel een uitweg, maar dat staat buiten zijn macht. Alleen de markt zelf kan redding brengen door rap te draaien naar positief. Vaker heeft de beurs een onmogelijk koersverloop laten zien, dus ook nu bestaat die mogelijkheid.

De onrust wijkt maar niet van zijn zijde sinds de beurs zich tegen de handelaar keerde. Hij leeft de laatste tijd voor de werkdagen. Want alleen tijdens die werkdagen kan hij worstelen en volledig opgaan in hetgeen hij maar moeilijk kan loslaten. Het rechtzetten van een misselijkmakend verlies is toegevoegd aan zijn lijst van ambities. Van rechtzetten is geen sprake meer. Het is afwachten en hopen.

Voor de afleiding gaat hij proberen gedachten te verzetten. Uitgaan, een poging tot genieten ondernemen, één van zijn vriendinnen bezoeken, dat is wat hij gaat doen. Hij hoort in de slaapkamer zijn mobiel een oproep aankondigen. Zonder er haast achter te zetten, beweegt hij zich in de richting waar het geluid vandaan komt. Zijn mobiel vindt hij op zijn nachtkast. Op de display staat Clair vermeld. Het voornemen om zijn dag in gezelschap van een vrouw door te brengen, vindt snel weerklank. Hij verwacht dat zij wil afspreken. Met Clair heeft hij een relatie waarin de teugels nog niet zijn aangehaald door de afstand. Zij is een collega, maar bovenal is ze al geruime tijd dé vriendin. Zij is werkzaam op het kantoor in Londen. Zij komt

geregeld over of hij vliegt naar Londen om het weekend samen te spenderen. Hoewel zij Britse is, beheerst ze de Nederlandse taal alsof het haar moedertaal is. Alleen haar accent verradt anders. Ze heeft zes jaar in Amsterdam gewerkt. In die zes jaar werden zij een stel binnen de bank, oftewel, een bankstel, zo refereerde men naar hen.

Nadat hun relatie enigszins intiem werd, kozen zij ervoor om op de werkvloer afstand te nemen. Clair ging terug naar Londen. Ze wilden niet teveel druk op de relatie leggen door privé en ook nog eens op het werk met elkaar geconfronteerd te worden. Relaties op de werkvloer monden geregeld in mislukkingen en dat wisten ze beide, vandaar dat ze welbewust afstand creëerden.

“Hallo Liefje, al wakker?” Clair zegt het liefkozend. “Hoe was het feest gisteren?”

Quintus is niet in een opperbeste stemming. “Wat wil je horen? Vertoon van overdaad, dat was er. Gemaakte conversaties, die waren er ook. Had voor mij allemaal niet gehoeven. De protocollen, een volmaakte farce was het, al die *traders* bij elkaar, je kent ze wel.” Wanneer hij spreekt klinkt aanzien door. Bewogenheid brengt hij zonder overdreven inspannen over. De handelaar bezit kwaliteiten welke ervoor hebben gezorgd bij de winnaars te horen. De verliezer, zoals hij zich afgelopen maanden voelde, is van tijdelijke duur. Hij zal zich terug vechten.

“Ach, trek het je niet aan. Iets anders, ik heb een vlucht voor je geboekt. 15:30 uur op Schiphol. Je vliegt op City. Ik kom je ophalen. Ik heb een leuke avond ingepland. Ga je dat redden of ben ik te voorbarig geweest?”

Hoewel hij blij verrast is, spreekt Quintus zijn ongenoegen uit. “Clair, dit kun je niet zo doen iedere keer. Het is niet meer de verrassing van voorheen om halsoverkop naar Londen te moeten. Goed, dat het om jou gaat, maakt een hoop goed. Ik kom graag, daar niet van. Het onaangekondigde, dat is wat me tegenstaat. De volgende keer graag van tevoren afstemmen, alsjeblieft, Clair, wil je?”

Er valt een lange stilte. Ze wil er graag op reageren maar houdt zich vooralsnog in. Het is ondankbaarheid wat ze bespeurt. Plus

twijfelt ze of ze wel zin heeft in zijn neerslachtige kop. Ze moet de handelaar niet als hij zich kribbig toont. Meestal is hij enthousiast. Ze speelt nog steeds met de gedachte te reageren op zijn afkeurende houding. Na vier jaar weet ze dat je sommige dingen moet laten voor wat ze zijn. Quintus is geen makkelijke en bovendien heeft hij gelijk. Overleg was beter geweest. En dan toch, haar eer is gekrenkt en ze zou niet Clair heten als ze er geen uitdrukking aan ging geven. "Als je niet kan dan blijf je daar, geen punt." Ze probeert het beheerst te zeggen, om de teleurstelling en trilling in haar stem te verbergen.

"Nee, ik kom wel. Ik zie jou ook graag. Toe, niet zo mokkend, schatje?"

Na zijn zalvende woorden, klaart zij op.

Als Quintus ophangt is hij content. Het is in overeenstemming met wat hij wilde. Een avond vol plezier en daar gaat Clair aan bijdragen. Alleen dat vliegen gaat hoe langer temeer tegenzitten. Hij zou zijn Britse vanavond samenwonen moeten voorstellen. Terwijl hij daaraan denkt, wordt de handelaar overvallen door een gevoel van paniek. Hij is er nog niet aan toe. De verliezen op de financiële markten hebben er bijna voor gezorgd aan lager wal te verkeren. Lager wal is zwak uitgedrukt. Een keiharde faillissement, dat is het juiste woord. Zich volledig afschrijven, daar wil Quintus nog niet aan. Hij klampt zich vast aan de hoopvolle beloftes die er eeuwenlang van de beurs uitgaan. Hij haast naar de slaapkamer om zijn weekendtas in te pakken, kleedt zich aan en doet vervolgens de IWC weer om. Het is kwart over twaalf. Hij is ruim op tijd voor zijn vlucht naar Londen toe. Het haastige gedoe bevalt de handelaar. Het snelle leven is al die tijd een kick geweest en het opgeven zou betekenen een sobere leefstijl aannemen welke hij allang niet meer hanteerde en waar hij ook niks meer mee te maken wil hebben.

2

Clair staat in de keuken een aantal versnaperingen voor te bereiden. Ze heeft een Italiaanse wijn, een kommetje chips en wat olijven op een dienblad klaar staan die ze zo dadelijk mee zal nemen naar de zitkamer. Veel van wat zij nuttigt is Zuid-Europees georiënteerd. Het Mediterrane gaat haar aan het hart. Het staat haaks op de Engelse deftigheid. Ze is desondanks trots op haar afkomst. Want nog steeds vindt zij Brittannië het centrum van de wereld. Dat is er van jongs af aan met de paplepel in gegoten. Toch ziet zij zichzelf als een kleurrijk persoon en dat strookt niet met Brits zijn. Zij vindt Britten bekakt, over het algemeen stijfkoppig en al dan niet pedant terwijl ze dat verbergen door een beleefde en voorkomend instelling aan te nemen. Ze is een vrouw van de wereld en daarom kan ze zich ergeren aan het delicate van de Engelsen. Een mengelmoes, daar kan ze van genieten. Ze is gek op diversiteit. Londen wemelt van de culturen en daarom houdt ze van de stad. Hoewel ze is opgegroeid met de Schotse ruit in haar pullover die verplicht was op de kostschool, heeft ze veel van de wereld gezien.

Ze wast haar handen. Ze houdt ervan als de dingen om haar heen smetteloos zijn. Tot aan obsessief gedrag toe, kan ze soms urenlang in de weer zijn met schoonmaken. Al douchet ze dagelijks twee keer, ze voelt constant de aandrang om in bad te springen voor het wegwassen van het dagelijks aangetrokken vuil. Op haar hoge hakken komt ze met het dienblad in haar handen de kamer binnen gelopen.

Quintus staat voor het raam en kijkt naar buiten. Er is een gezellige bedrijvigheid gaande op straat. Aan de Oxford Street is het altijd druk.

Het appartement kocht Clair vorig jaar, eerst als belegging, later ging ze erin wonen. Zij had op het werk in de winst meegedeeld. Haar bonus belegde zij op slimme wijze. Boven een juwelierszaak stortte zij zich op vastgoed. Vorig jaar was een enerverende jaar voor bankiers en dat heeft zijn vruchten afgeworpen. Het appartement is niet al te groot maar Clair is erin

geslaagd het aan te kleden als uitnodigend. Na wat renovatiewerkzaamheden ziet het er groter uit. De meubels hebben een lichte kleur, wat met opzet is gedaan om de ruimtelijkheid niet te verliezen. De muren hebben diezelfde lichte ombesmette helderheid. Hier en daar staat een tafellamp die lamledig de kamer zuinig verlicht.

De Britse zwiept de hakken van haar voeten. Hiermee wordt ze vijf centimeter kleiner. Lang is Clair niet. Ze dacht erover na om het gebrek aan lengte met een chirurgische ingreep op te lossen. Ze wist niet dat het mogelijk was, totdat ze ooit in het vliegtuig op een artikel stuitte in een tijdschrift waarin werd uitgelegd dat men in Azië in staat was om heel ver te gaan zich de juiste uiterlijk aan te meten. Vooral onder vrouwen die het schoonheidsideaal najoegen. Als ze het zich goed herinnert, doen ze iets met je onder- of bovenbenen. Daar wordt een stuk tussen je bot geplaatst om aan lengte te winnen.

Haar ouders vonden het een krankzinnig idee toen zij erover begon en aangaf dat ze het een serieuze overweging gaf, zoveel zat haar lengte haar tegen. Haar ouders hebben met alle macht geprobeerd de afschuwelijke ingreep tegen te houden. Met een meter zestig was ze een degelijke dame volgens hun beoordeling. Hun inspanningen om Clair op andere gedachten te brengen waren niet de aanleiding om die operatie achterwege te laten. De angst, maar vooral de pijn die zou volgen op de zware operatie, heeft Clair weerhouden. De meesten verkiezen vooruitgang in uiterlijk boven pijn lijden, maar bij Clair werkt dat anders. Zij zou er zowat een macro op loslaten in Excel om te berekenen in hoeverre de te winnen terrein in voorkomen opweegt tegen het leed dat zijn moet ondergaan. Zo functioneel ingesteld is zij ook weer wel.

Haar halflange blonde haren waren voor deze avond opgestoken. Ze hebben gegeten bij een Indiër. De beste van Londen, Masala Zone. Quintus is gek op Indiaas voedsel. In Amsterdam zijn weinig goede Indiase restaurants en daarom moet hij altijd dit soort voedsel hebben als hij in Londen is.

Clair legt het dienblad op tafel en loopt op haar man af. Zij was Quintus geruime tijd als haar wederhelft gaan zien. Voorzichtigheid wordt nog wel in acht genomen. Ze wil hem niet claimen.

Dat kan averechts werken en daarom is haar benadering vooralsnog terughoudend.

Hij heeft niet in de gaten dat Clair de kamer is binnen gelopen.

De Britse pakt zijn middel hartstochtelijk beet en trekt haar vriend naar de bank.

Hij was in gedachten bij maandag. Zijn mogelijkheden om er nog iets van te maken was hij aan het nagaan. Het inspannen levert geen nieuwe inzichten. De uitkomst is iedere keer hetzelfde. Hij wordt geschoren en daarvoor dient hij stil te zitten.

“Kom bij me zitten,” zegt Clair. “Ik heb je gemist.”

Na het eten hebben ze getwijfeld de binnenstad in te gaan. Picaddilly Circus was niet ver bij haar verwijderd. Hoewel het bol staat van de pubs die uitnodigend werken, kozen zij uiteindelijk voor een rustige avond. Hand in hand zetten ze enkele stappen naar de riante zitbank. Nadat zij zit, neemt ook hij plaats. Manieren om een vrouw te behagen heeft hij hoog in het vaandel. Galant zijn betekent voorbereidend werk voor een tegenprestatie. Hij wil vanavond iets wat alleen een vrouw kan bieden. Quintus zoent haar gepassioneerd.

Clair houdt het af. Ze weet waar dit op uitdraait. Ze steekt haar vinger in de lucht, als een schoolmeisje dat een vraag wil stellen. “Laten we een film kijken,” zegt ze. Het moet een briljant idee voorstellen. Ze beweegt zich traag een stuk bij hem vandaan, pakt de fles wijn van tafel en begint met ontkurken.

“Een film kijken?” herhaalt hij. “Clair, come aan. Ik kom naar Londen en jij wilt een film kijken?”

Ze haalt haar schouders op, om aan te geven dat ze het idee niet gek vindt. Waar hij op aanstuurt, daar wil zij gewoonweg niet aan. Gedurende de avond was ze ongesteld geworden. Als ze ongesteld is, laat Clair niemand bij zich naar binnen. Dat is een universele doch ongeschreven regel voor nagenoeg elke vrouw en daarom ook de hare. Als hij dichterbij komt, dwingt ze de fles wijn in zijn hand en zegt: “Hier, maak deze maar open.”

Werktuigelijk weet hij de fles binnen seconden van de kurk te ontdoen. Hij schenkt in en neemt een flinke slok. Ontkomen zal ze vanavond niet, denkt hij, want hij is opgewonden, en opwinding roept vastberadenheid op. Hij pakt haar op en legt de

Britse op zijn schoot. Is het niet vrijwillig dan moet het met lichte dwang.

Zij slaat Quintus op speelse wijze afkeurend van zich af. “Nee, nee, vanavond niet.” Ze trekt een ontstemd gezicht bij de woorden die ze zo ernstig mogelijk probeert uit te spreken. De Londense zou moeten opbiechten over haar maandelijks beslommingen, maar ze wil er nog niet aan. Het gaat gegarandeerd een negatieve draai brengen.

Van haar ouders heeft ze geleerd dat je snel met de kaarten op tafel moet. Daarom komt zij open en zonder franje uit de doeken over een onderwerp wat haar al geruime tijd intrigeert en waar ze nog niet eerder over durfde te beginnen. “Wat vind jij eigenlijk van kinderen?” Voordat ze de vraag heeft kunnen afwegen, is deze aan haar ontsnapt.

Quintus staat op van de bank en loopt richting het raam. Spraakzaam is hij allerm minst.

Als Clair de vraag herhaalt, komt er opnieuw geen antwoord, want nu zij geen interesse toont voor de interactie die hij verlangt, neemt de gedachte aan zijn werk een loopje met de handelaar.

Een *future*, het is een termijncontract dat je verplicht iets te leveren of het recht geeft iets af te nemen tegen een vooraf besproken prijs. Tegenwoordig is het een speelbal voor speculanten. Toen deze producten ontstonden waren ze er om je in te dekken tegen een bepaalde risico, het zogenaamde *hedgen*. De markt is uit haar voegen geschoten en vervolgens geïmplodeerd. De geldcreatie is immens. Centrale bankiers zijn hun boekje te buiten gegaan. De markten zijn een jungle geworden met roofdieren voor weloverwogen aanvallen om een ander de afgrond in te helpen en er zelf rijker van te worden. Zijn werk kan hij moeilijk loslaten nu de boel is uitgelopen op een catastrofe. Bij het overdenken van dit alles, herinnert hij haar vraag. Wat vindt hij van kinderen? Een last voor nu als hij eerlijk is. Hij moet er niet aan denken. Kinderen moet je iets te bieden hebben en als zijn positie niet snel verbetert, heeft hij niets. Quintus loopt op haar af, gaat naast de Londense zitten en duwt haar naar achteren. Zijn Clair, Clair Saunders, de Britse met haar gegalvaniseerde smoeltje. Haar gezicht glimt nagenoeg en heeft

het egale van de gladgestreken zijde. Hij hangt boven haar. Als hij goed kijkt, heeft ze de gelaatstreken van een dure hoer. Ook de Britse was vervallen in cosmetische ingrepen omdat het aan populariteit wint. Vooral als ze indringend probeert te kijken, vertelt haar gezicht het verhaal van een corrigerende ingreep hier en daar. Erover praten deden ze niet. Zaken waar een gène op rust, laat men ongemoeid.

Ze geeft even gehoor aan zijn lust. Ze laat zich rustig zoenen. Kleine vederlichte kusjes kan ze aan. De daad, dat is wat haar tegenstaat. Seks is wat haar betreft niets om van te genieten. Het is haar niet klinisch genoeg. Vooral wanneer hij bovenop haar ligt en zijn zweet ruikbaar is. Ze heeft ooit gelezen dat een partnerkeuze onderhevig is aan een geur. Zij is iemand van de weetjes die ze veelal uit tijdschriften haalt. Wat betreft die geur werd erover verteld dat het iemands lichaamsgeur is om je aan te trekken of af te stoten. Als ze aan haar vriend snuift, is de teleurstelling iedere keer hetzelfde. De geur die er van de handelaar afkomt is niet van dien aard om te verlangen naar meer. Haar reuk wordt het beste geprikkeld wanneer ze iets pikants of fruitigs opmerkt. Een combinatie van die twee is ook goed. Nooit is er een partner in haar leven geweest met een aantrekkelijke lichaamsgeur. Quintus heeft vandaag een weeïge walm om zich heen hangen. Soms vraagt Clair zich af of het niet aan haar ligt.

Hij fluistert in haar oor: "Heb je wel zin?"

Clair laat het antwoord achterwege. Zijzelf moet namelijk eerst antwoord krijgen op de vraag wat hij van kinderen vindt. De handelaar houdt er niet van als hij genegeerd wordt en daarbij, weet hij sinds het ongehoord verlies zichzelf niet in de hand te houden. "Luister, ik begin je een beetje zat te worden. Waarvoor moest ik naar Londen? In vredesnaam. Het is twee weken geleden. Je gedrag is tekenend als het op gemeenschap aankomt. Je doet net of je kut van breekbaar glas is. Ik had beter thuis kunnen blijven om in de behoefte te voorzien met mijn eigen hand." Komt hij op dreef, dan gaat Quintus over lijken. Het deert hem niks dat zijn woorden beschadigend zijn voor haar zelfvertrouwen. Er volgt nog steeds geen respons van Clair en

dat wakkert zijn kwaadheid aan als een vuurtje dat aan zuurstof wint. Hij verheft zijn stem. "Ga je nog wat zeggen?"

Ze staart voor zich uit en overweegt in huilen uit te barsten. Dit keer vertikt ze de rol te spelen die hij van haar verwacht. Als hij zich onfatsoenlijk gedroeg, dan betekende dat een huiluitbarsting, op die wijze waren ze op elkaar ingespeeld. Dat toneelstukje kan ze niet langer verdragen en ze wil het nooit meer hoeven spelen. Zij is Clair en de werkelijke Clair is anders. Zij is niet voor niets evenzo handelaar op de financiële markten. Haar emotionele intelligente is hoger dan de zijne. Met die voorsprong had zij doorzien dat ze teveel op elkaar leken en dat betekende dat hun relatie weinig kans van slagen had als ze beide zichzelf speelden. Daarom liet ze hem Quintus zijn en kroop zij in de huid van een personage die niet haar inborst vertolkte voor een evenwichtige samenzijn. Ze bijt opmerkelijk van zich af. Eerst zegt ze dat hij niet tegen haar hoort te schreeuwen. Daarna wijdt ze erover uit dat een relatie niet alleen op seks is gebaseerd. Het zou iets moeten zijn als, wederzijds vertrouwen, kunnen relativeren en het allerbelangrijkste, respect. "En dat respect, ik zou het graag eens terugzien in de manier waarop je met me omgaat, Quintus. Bovendien, ik ben ongesteld."

"Ongesteld?" herhaalt hij.

"Ja ongesteld ja, of maakt het je niet uit om mijn bedorven kut te verkennen van binnen?"

"Krijgt de schijt. Wat zijn dat nou voor teksten, man?" Hij brengt het brommend uit. Een kans op scoren is verkeken, heeft hij stuurs vastgesteld. Het maakt dat Quintus uit zichzelf treedt en de randfiguur af is. Nog nooit heeft hij een vinger naar haar uitgestoken. Vandaag is anders. De Londense heeft zich eerst uitdagend gedragen, hem daarna de les gelezen en nu verpest ze de avond op wel hele brutale wijze met haar grote en gore bek. Dit is niet zoals hij haar kende en deze onmogelijke waffel, timmert hij het liefst dicht. Gedreven door woede doet Quintus wat hij al die jaren wist te voorkomen doordat de noodzaak er niet was. De klap zorgt ervoor dat haar wang verkleurt. De manier waarop ze met haar gezicht opzij zwiept, doet zich voor alsof ze een choreografie probeert te vervolmaken. Na die gooi

met haar haren, keert haar gezicht vertraagd terug en ze kijkt Quintus aan met een mengsel van angst en een drang naar wraak.

Quintus schudt beschaamd zijn hoofd. Het was uitlokking meent hij en door de druk die er op zijn schouders rust, heeft hij zich laten meeslepen. Na die klap vervagen alle grenzen die een gezonde omgangsvorm bewaken. Dat maakt dat hij nog kwalijker aan de gang gaat dan hij al heeft gedaan. Hij houdt Clair bij haar strottenhoofd en drukt, zo goed en zo kwaad als het gaat, haar keel dicht. Hij had er beter aan gedaan in Amsterdam te blijven.

3

Nadat de pc is opgestart, werkt hij routineus zijn mailverkeer weg. Vandaag was Quintus er vroeg bij. In de ochtend drinkt hij thuis een bak koffie en op het werk doet hij hetzelfde om daarna de gehele dag geen cafeïne meer tot zich te nemen. Dit is een voorbeeld van die zo gezegde restricties waar hij zich met volle overtuiging aan houdt.

Zijn vriendin uit Londen was eveneens vroeg op haar werk verschenen. Ze haalde Quintus provocerend aan via de mail, door te reageren op wat er afgelopen zaterdag gebeurde. Ze had slechts één zin nodig om zijn wangedrag te beschrijven. In hoofdletters en in het rood stuurde zij een bericht waarvan de lettertype veranderd was naar buiten proportioneel. JE BENT EEN LAFAARD!!! stond er te lezen. Het was volgens haar samenvattend de juiste beschrijving over afgelopen zaterdag, al had ze liever willen uitwijken. Als handelaar was ook zij genoodzaakt bondig te zijn, omdat er veel tijdrovende zaken om haar aandacht vroegen dagelijks.

Hij denkt aan de mislukking waar het op was uitgelopen in Londen. Wat aanvankelijk als een romantische avond begon, eindigde in rampspoed. De Britse zette grote ogen op. De ogen stonden kil en geschrokken in haar oogkassen. Toen verwijdde haar blik verder, mede door verwondering en het ongeloof dat haar geliefde veranderd was in een beul. Tijdens het hardhandig knijpen in haar keel, hervond hij zijn ratio en liet onthutst los. Zonder een woord uit te brengen, snelde Quintus de woning uit. Hij was genoodzaakt om een hotelkamer te zoeken voor de overnachting. Als hij voor een bespreking in dienst van zijn werkgever in Londen kwam, verbleef de handelaar op het Park Plaza hotel, in het verlengde van de Westminster Bridge. Dat hotel werd voor de nacht van zaterdag op zondag, op vier september 2008, na het handgemeen met Clair noodgedwongen gebruikt om de nacht door te komen. Er waren tig andere mogelijkheden, maar in dat hotel was hij een graag geziene gast. Hij zette de overnachting op de rekening van zijn werkgever. Na het ontwaken op een royaal bed, volgde de spijt. Waar hij

verwachtte een bericht of een telefoontje te ontvangen van Clair, om het voorval uit te praten, was dat uitgebleven.

Zijn collega Vincent, komt de handelsvloer opgelopen. Beleefdheidsgetrouw bespreken ze het afgelopen weekend. Vincent was met de kinderen wezen vissen bij zijn vakantiehuis aan de Veluwe in het dorpje Garderen.

Quintus wil niet veel over zijn weekend loslaten. Hij verzwijgt Londen en vertelt iets over het verzonnen verhaal van een theaterbezoek en drankjes achteraf. Zoals vaker gaan ze zwijgzaam aan het werk.

Hoewel Clair zijn partner is, beschouwt hij zichzelf als een man zonder echtelijke verplichtingen. De afstand heeft de laatste maanden een kloof geslagen tussen de twee. De ruzie afgelopen weekend deed daar een schep bovenop. Als hij aan de winnende kant staat op de beurs, wil hij niets liever dan een vrij man zijn. Keert de boel zich tegen hem, dan is Clair een uitkomst en trekt ze de handelaar uit zijn nodeloze gemijmer. Hij belt haar dan verstikt op en aan zijn stem weet zij dat haar opbeurende woorden hetgeen is waarom er op de meest onverwachte momenten een oproep vanuit Amsterdam binnenkomt. Doordat hij niemand naast zich heeft tijdens de meeste nachten van de afgelopen periode waarin mogelijk een inluiden was gemaakt voor zijn ondergang, voelt Quintus zich steeds eenzamer. Daarom heeft hij geworsteld met het idee van samenwonen. Er kleven teveel nadelen aan, vindt hij. Om die reden houdt hij de situatie in dezelfde hoedanigheid en is een telefoontje zo nu en dan naar Clair, als hij zich verslagen voelt, afdoende om zich gesterkt te voelen. Hij heeft Clair niet verteld van zijn meest recente misser. Daar schaamt hij zich voor. Voor deze misstap had hij zichzelf ergerlijk genoeg in de hoek van delinquent geplaatst. Want dat hij vertrouwen heeft geschonden en dat er daaruit voortvloeiend een vertrouwensbreuk kan ontstaan tussen hemzelf en zijn werkgever, is niet verwonderlijk. Nu is het afwachten of zijn werkgever er een rechtszaak van zal maken om hem berecht te krijgen. Ergens is er nog wel de hoop dat het goed komt. Altijd heeft hij gezegd dat hoop alleen voor de zwakken is. Quintus is een gewond dier op dit moment, vandaar dat hij graag aanspraak maakt op die verachtelijke hoop. Hoe

heeft het zover kunnen komen? Een vraag waar geen duidelijk antwoord voor is. Het was een mengsel van hebzucht, hoogmoed en testosteron wat ertoe heeft geleid deze risico's aan te gaan. Hij had meermalen overwogen eruit te stappen. Gezien de ratio van verlies op het belegd bedrag, zeggen de modellen dat hij weken geleden diende te liquideren om alsnog iets toonbaars aan zijn meerderen te presenteren.

Het is kwart voor negen in de ochtend. Hetzelfde ritueel gaat zich afspelen. Een horde handelaren staart, in kaarsrechte rijen achter hun bureaus, gespannen naar hun schermen. De energie dartelt nagenoeg tastbaar door de handelsvloer en deze is iedere ochtend vibrerend, vlak voordat de beurs opent. Helemaal voor Quintus, omdat er veel op het spel staat, en zijn hartslag versnelt tot aan het ritme van een ijverige hardloper die op zestig procent van zijn kunnen zit. Een indicatie voor hoe de Amerikaanse markten zullen openen verwijst naar negatief. Dat is hoe de markten mondiaal wegwijs worden gemaakt. Amerika volgen, daar komt het op neer, omdat zij als grootste economie de wereld bij de hand neemt.

De heisa voor deze oproer begon in datzelfde Amerika. Er waren grote pakketten hypotheekleningen op de markt verschenen als zeer kredietwaardige producten en nadat iedere bank die meetelde zich er tegoeed aan had gedaan, met bedragen die de gewone man op zijn grondvesten doet schudden, volgde de anti climax. Waarom stapten banken zo massaal in die producten wordt dan al gauw een legitieme vraag die gesteld moet worden als je graag mee blijft draaien als een professionele marktspeeler. Dat had met de boekhoud technische aspecten te maken. Het motto was, stouwen maar, want rapporteren naar de centrale banken, dat hoefde niet met deze magische derivaat waarmee je alleen kon verdienen. Maar dan, als donderslag bij helder weer, gebeurde het onmogelijke, datgene waar niemand rekening mee had gehouden. Een heuse *sell off* die de waarde steeds verder omlaag dreef. Daar, tot aan het punt waarbij het onverantwoord was om nog te verkopen tegen prijzen, de helft minder als waarvoor ze aangeschaft waren. Doorspekt met een zelfvertrouwen die toch een deuk had opgelopen, dachten veel partijen, die ongetwijfeld gepokt en gemazeld waren in de